

1. Bij ons is het soms anders

Mijn broer heet Milan.

Hij is elf.

Ik ben veertien en word over een paar maanden vijftien.

Volgens mijn moeder is dat “een belangrijke leeftijd”.

Volgens mij betekent het vooral dat ze binnenkort weer gaat zeggen dat ik toch écht eens mijn eigen was moet leren doen.

Alsof ik dat niet kan.

Ik kan trouwens best mijn eigen was doen.

Ik heb gewoon geen zin.

Dat is iets anders.

“Lies!”

Ik hoor mama vanuit de keuken.

Ik doe alsof ik haar niet hoor.

“Líééés!”

Ik zucht en kijk naar het plafond.

“Wat?”

“Wil jij even komen helpen?”

“Met wat?”

“Met Milan.”

Natuurlijk.

Met Milan.

Ik leg mijn telefoon naast me en kom overeind.

In de woonkamer zit Milan op de grond. Zijn benen liggen languit voor hem en hij is helemaal verdiept in zijn tablet.

“Hij moet naar boven,” zegt mama.

Milan kijkt niet op.

“Ik wil niet.”

“Je moet wel, schat.”

“Ik wil niet.”

Ik kijk naar de klok.

Half acht.

Ik zou eigenlijk nog met Noor willen videobellen. We waren midden in een gesprek gestopt omdat mama me riep.

En morgen moeten we een toets wiskunde maken.

Ik heb nog precies nul komma nul zin om daarover na te denken.

“Kom, Milan,” zeg ik.

“Nee.”

“Je moet naar boven.”

“Nee.”

“Jawel.”

“Nee.”

Ik kijk naar mama.

Mama kijkt naar mij.

We kijken allebei naar Milan.

Milan kijkt naar zijn tablet.

“Fantastisch,” mompel ik.

“Wat zei je?”

“Niks.”

Ik ga naast Milan op de grond zitten.

“Als je nu naar boven gaat, mag je nog tien minuten op je tablet.”

Hij kijkt eindelijk naar mij.

“Twintig.”

“Tien.”

“Vijftien.”

“Deal.”

Hij legt zijn tablet weg.

Zo simpel.

Mama lacht even.

“Zie je wel.”

Ik trek een gezicht.

“Ja hoor. Ik ben geweldig.”

Milan grinnikt.

“Dat ben je niet.”

“Dank je.”

“Graag gedaan.”

Ik help hem overeind.

En voor een paar seconden is alles gewoon normaal.

Gewoon broer en zus.

Hij plaagt mij.

Ik plaag hem terug.

Ik duw hem zachtjes tegen zijn schouder.

Hij doet alsof hij omvalt.

Ik moet lachen.

En dan zijn we boven.

Pas wanneer ik weer naar beneden loop, zie ik mijn telefoon op de tafel liggen.

Drie gemiste berichten van Noor.

****Noor:**** waar blijf je??

****Noor:**** halloooo

****Noor:**** je laat me echt hangen 😂

Ik typ:

****Sorry. Milan moest naar boven.****

De drie puntjes verschijnen meteen.